

Aslan Dayım 16

– ahmet-unal-c · 08 Ocak 2010

–Güzel espriymiş. Bir dosya dolusu şiir yazdığınıza göre, sevdiğiniz bir bayan olmalı.

Aslan utandı, sustu. Ayşe;

–Anlatın, ben sevda şiirlerini de, öykülerini de severim.

Aslan utanarak;

–Anlatacak bir şey yok. Çok uzun süre iş bulamadığım için bu konularda hiçbir adım atmadım. Yani, işsiz güçsüz bir genç sevse ne olacak ki.

–Ben sizi daha romantik sanmıştım.

–İmkansızlıkların üstesinden gelen aşklar mı! Yok... yok, bana uzak böyle şeyler. Ben geçim derdindeyim.

–Ben meraklı biriyimdir dedim ya, bir gün şiirler yazdığınız bayanın ya resmini, ya onla ilgili öykünüzü isterim sizden.

Aslan yine utandı, duymamış gibi davrandı. Ayşe öğretmen, Aslan'ın rahatlaması için biraz da konuyu değiştirdi;

–Öğretmenlik harici işler de yaptınız mı?

–Yapmadığım iş kalmadı desem yeterli mi?

–"Ne iş olsa yaparım" mantığıyla çalıştınız sanırım.

–Sanırım "Ne iş olsa yaparım" dan çok, "Ne iş olsa başarısız olurum" daha çok uyar bana.

Kaybedenlerdenim.

–Ciddi mi? Anlatır mısınız?

–Kaybedişlerin üzüntüsüyle yazdığım şiirlerle bir kitap bastırttım. Yayıncıya "Bu şiirler çok satar, en az 20 bin basalım" dedim, güldü, "Şimdilik 2 bin bastırılabilir hele" dedi. Sonra yayıncı haklı çıktı 200 kitap anca satabildim. Yazarlık hayatım da böylece bitti.

Ayşe gülümsedi. Bir süre daha şakalaşarak yürüdükten sonra, ayrılacakları noktaya gelmişlerdi, vedalaştılar. Baştaki şakalaşmalara, neşeye rağmen ayrılırken ortamda bir hüznün vardı.

*** **

Aslan, eve gittiğinde uzun süredir ilk kez parayla geleceğini müjdelediği için babası Asım bey kapıda beklemektedir. Oğlunun eli boş geldiğini görünce kızar;

–Oğlum yeni işinde ilk parayı alıyorsun, insan bir tatlı bari alır.

–Kusura bakma baba, alamadım.

–Eee parayı mı getirdin?

–Para da yok baba.

Asım bey öfkeyle bağırır;

–Ne yaptın, sorumsuzca hemen harcadın mı parayı?

Aslan, Ayşe öğretmenle vedalaştığı andan itibaren üzgündü zaten;

–Yalan söylememe razı olur musun baba?

Asım bey, kapıya kadar gelmiş, arkasında bekleyen kızını da, Can'ı da içeri gönderdi, kapıyı kapattı.

Sonra sesinde kırgınlıkla beraber bir şefkatle;

–Yok, yalan söyleme, gönlüm razı olmaz. Ama insan biraz da düşünceli olur. Bir gün de elin dolu gelsen ölür müsün?. Ne oldu sinirlerim artmadan hemen söyle?

–Bir fakire verdim.

–Doğru ya sen çok zenginsin. Oğlum ben de fakirim, işsiz güçsüz bir oğlum var.Bir fakire para vereceksen bana verseydin ya. Kime verdin a saf oğlum?

–Ama baba Can duymasın tamam mı?

–Bir de şart ha!

–Baba ben çocuk muyum?

Asım bey, oğlunun hem üzgün hem de ciddi haline bakar;

–Peki Can duymayacak ama niye?

–Onun sınıfında fakir bir çocuğun ailesine götürdüm. Can duyarsa arkadaşı utanır. Şey, annesi rahatsızmış, çalışamıyormuş. İlaçlarını alıverdim, kalan parayı da bıraktım.

Asım bey, bir an konuşamaz. İçinden oğluna sarılmak gelse de, sert baba rolünü bırakamaz. Aslan,

–Baba müsaade edersen şimdi içeri girebilir miyim?

–Yok giremezsin. Dur bakayım,....

--- DEVAMI VAR ---